

Forhandlinger, havde jeg meget udførlige Konferencer og indhentede meget udførlige Erklæringer saavel fra lægelige som fra juridiske Autoriteter, og da jeg i Folketinget gjorde Rede for Sagens Behandling, havde jeg ikke Indtrykket af, at man i mindste Maade kunde tale om Panikstemning. Det, der blev gjort gældende, var, at en administrativ Indskriden efter den Lovgivning, vi havde, kunde være tvivlsom, og at dette Spørgsmaal burde prøves ved Domstolene, medens man samtidig var enig om fra alle Sider, at der tiltrængtes Lovforanstaltninger paa dette Omraade. Da der saa af, jeg tror, det var Formanden for det konservative Folkeparti i Folketinget, blev gjort gældende, at man maatte kunne komme frem overfor disse Spørgsmaal ved en Ændring i Umyndighedslovgivningen, og da den ærede Formand for det konservative Folkeparti endvidere stillede sit Partis Tilslutning i Udsigt, lod jeg uden nogen Art af Panikstemning nogetsteds undersøge, om man mente, det var muligt gennem en Ændring i Umyndighedslovgivningen at naa til et Resultat, der kunde betragtes som tilfredsstillende. Dette mente man ogsaa fra fremragende Juristers Side, derunder navnlig fra Professor Bentzons Side, var meget vel gør ligt. Under Hensyn hertil fremsatte jeg meget hurtigt, men uden at der kunde være mindste Tale om Panik, et Forslag til Tillæg til Lov om Umyndighed og Værgemaal. Efter dette Forslag var Forholdet jo slet ikke det, som Pressen har haft saa travlt med — i dette Tilfælde ikke Regeringsbladet, kun den øvrige Del af Pressen —, at jeg kun ønskede at foretage administrative Overgreb. Lovforslaget tog Sigte paa, at i alt væsentligt de samme Personer, som der er Tale om i det Forslag, vi har til Behandling i Dag, skulde kunne umyndiggøres alene i personlig Henseende, men denne Umyndiggørelse skulde ske ved Domstolene. De nærmere Regler herom findes i Retsplejelovens §§ 458—63 og 465. Og det var endvidere efter dette Forslag givet, at hvis den umyndiggjorte eller hans Værge ikke mente, det var nødvendigt længere at opretholde Umyndiggørelsen, kunde man fremsætte Begæring om Ophævelse af Dekretet, og Afgørelsen vilde saa blive truffet af Landsretten i den Kreds, hvori den umyndiggjorte bor. Saaledes var det Forslag, der af mig blev fremsat i Folketinget.

Dette Forslag var Genstand for en grundig Behandling, og jeg mærkede ikke noget som helst til en Panikstemning. Folketinget vedtog med 81 Stemmer mod 46 at gaa den her anviste Vej, og Forslaget

blev saa sendt herover til Landstinget, hvor der fandt en meget rolig første Behandling Sted. Jeg indrømmer, at Spørgsmaalet derimod ude omkring i Befolkningen og i Pressen har vakt et stærkt Røre. Her finder jeg ikke særlig Grund til at fremhæve Regeringsbladet som det, der gav Tonen an. Hvis det ærede Medlem vil gennemgaa den Samling Artikler i Blade af forskellig Partifarve fra de allierede og nedetter, vil det ærede Medlem se, at hvad der er skrevet af Urigtigheder, Misforstaaelser og Forvrængninger om denne Sag, bl. a. om mig, det overstiger, hvad Regeringsbladet vilde kunne overkomme at skrive i modsat Retning, selv om det ikke havde haft andet Stof. Men det har jeg slet ikke tænkt paa at komme nærmere ind paa, den Pressekampagne skal jeg lade ligge, i alt Fald til jeg kan udtale mig under friere Forhold end i Dag.

Den ærede Ordfører fremstillede derefter Sagen, som om man, da Panikstemningen havde lagt sig noget, ogsaa i Folketinget fik Øjnene op for Sagens anden Side: Beskyttelsen af den personlige Frihed. Jeg kan ikke anerkende denne Fremstilling. Det var jo netop, fordi man straks fra visse Sider i Folketinget — det var for øvrigt det ærede Medlem Hr. Rode — havde efter min Mening for stærkt Øje for Sagens anden Side, nemlig Beskyttelsen af den personlige Frihed, at hele Sagen fik den Betydning for den offentlige Mening og i Pressen, som den fik. Naar den ærede Ordfører i saa Henseende finder Grund til i Anledning af dette Lovforslag at betone, at den personlige Frihed er et af de skønneste, maaske det skønneste Retsgode, som Samfundet byder os, vil jeg sige, at det kan jeg anerkende i al Almindelighed, men jeg har ondt ved og har hele Tiden haft ondt ved at anerkende, at Samfundet i særlig Grad skulde være interesseret i at fremhæve Beskyttelsen af den personlige Frihed for deres Vedkommende, hvis Virksomhed Gang paa Gang gaar ud paa at kranke Kvinder eller Børn. Jeg vil tilstaa, at der finder jeg det mere nærliggende at anlægge den anden principielt modsatte Synsmaade: Hensynet til Samfundet, Hensynet til Børnenes Beskyttelse.

Men medens jeg saaledes slet ikke kan være enig med den ærede Ordfører i hans indledende Betragtninger, maa jeg, som altid før, naar dette ærede Medlem har været Ordfører her i Tinget, fuldt ud anerkende Fremstillingen af Forslaget og af de Forhandlinger, det har været Genstand for i Udvalget. I saa Henseende behøvede